

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **A. G. A.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2018, čj. KRPU-200065-82/ČJ-2017-040022-ZZ-DB, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 4. 2018, čj. 75 A 6/2018-31,

takto:

I. V řízení **se pokračuje**.

II. Kasační stížnost **se zamítá**.

III. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím uvedeným v záhlaví žalovaná potřetí prodloužila ve smyslu § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, žalobci dobu trvání zajištění za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské

unie, tzv. nařízení Dublin III[1]. Žalobce měl být předán do Finska, neboť tam v minulosti požádal o mezinárodní ochranu. Žalobce proti rozhodnutí podal žalobu, kterou však krajský soud zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž – stejně jako v žalobě – namítá, že v rozhodnutí o prodloužení zajištění není obsažena úvaha o případných systémových nedostatcích ve Finsku. Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakovala to, co již uvedla v rozhodnutí o zajištění stěžovatele i ve vyjádření k žalobě.

[3] NSS řízení o kasační stížnosti přerušil, a to v návaznosti na předběžnou otázku vedenou Soudním dvorem jako věc C-704/17. Zde se totiž řeší, zda právo EU brání takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje NSS přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn.

[4] Nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, Ústavní soud zrušil mj. § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ve znění zákona č. 222/2017 Sb., a to dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů. Nález byl vyhlášen dne 21. 1. 2019 pod č. 16/2019 Sb. Tím jednak odpadla překážka meritorního rozhodnutí o kasační stížnosti, jednak se stalo řízení ve věci C-704/17 pro nynější věc bezvýznamným, a soudu tak odpadla povinnost vyčkávat rozhodnutí Soudního dvora. Proto NSS výrokem I rozhodl tak, že se v řízení pokračuje.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] NSS předesílá, že se plně ztotožňuje s právním hodnocením, které provedl krajský soud, jeho závěry zde proto jen stručně shrne.

[7] Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování.*

[8] Z § 129 odst. 6 téhož zákona vyplývá, že *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.*

[9] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, čj. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS: „*V rozhodnutí o zajištění cizince dle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 se nemusí správní orgán vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jsou-li současně splněny tři předpoklady: taková námitka nebyla v řízení*

[1] nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států

pokračování

před správním orgánem vůbec uplatněna; správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází; a o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti.“

[10] Ze správního spisu je zřejmé, že se žalovaná zabývala otázkou systémových nedostatků ve Finsku ve svém rozhodnutí o zajištění cizince ze dne 12. 10. 2017 (konkrétně č. l. 5 a 6 tohoto rozhodnutí). Tuto otázku, která by potenciálně mohla ohrozit předání cizince do jiného státu, tedy nenechala nezodpovězenou. Naopak se k ní vyjádřila naprosto dostatečně a srozumitelně s ohledem na to, že stěžovatel ve správním řízení nevznesl žádné námitky týkající se systémových nedostatků azylového řízení ve Finsku. Žalovaná vyhodnotila informace o azylovém řízení a podmínkách přijetí žadatelů o azyl ve Finsku tak, že finský systém nedostatky netrpí. Pochybnosti o tom v ní nevyvolal, ba spíše ji v tomto názoru utvrdil, postoj českých soudů, soudů jiných členských států Evropské unie, ale i dalších orgánů a institucí, které se těmito otázkami zabývají a které na žádné nedostatky ve finském azylovém systému neupozorňují.

[11] V situaci, v níž správní orgán nemá žádné náznaky pochybností o nedostatcích systému a již tuto otázku jednou dostatečně posoudil v průběhu řízení o zajištění, proto považuje NSS ve shodě s krajským soudem za neúčelné, aby musel správní orgán zvažovat systémové nedostatky při každém rozhodování o prodloužení doby zajištění. NSS tedy shledal postup žalované správným, protože dostála své povinnosti posoudit, zda stěžovateli nehrozí v zemi, do níž má být předán, újma v důsledku systémových nedostatků azylového řízení.

[12] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované nevznikly náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti.

[13] Podle § 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí advokátovi, který byl stěžovateli ustanoven krajským soudem, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Advokát provedl ve věci jeden úkon právní služby, kterým je sepsání kasační stížnosti, tj. písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za provedený úkon právní služby advokátovi náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Za úkony právní služby tedy advokátovi náleží 3 400 Kč a dále částka odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 4 114 Kč. Tuto částku NSS vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu